

Ten oosten van de Bonte Kraaien-lijn

MARC MENON, VOORZITTER VWGA

Afgelopen zomer bracht ik enige tijd door ver ten oosten van de zogenaamde Bonte Kraaien-lijn. Dat is eigenlijk geen lijn, maar eerder een ongeveer 150 kilometer brede strook die van Schotland via Denemarken over Duitsland en Zwitserland naar Noord-Italië loopt. Ten westen / ten zuiden van die strook (zoals bij ons in Nederland) zien we vooral Zwarte Kraaien en ten oosten en ten noorden daarvan vooral Bonte Kraaien.

Binnen die strook is er grote overlap en komen onderlinge kruisingen van deze beide zeer nauwverwante soorten veelvuldig voor.

Anyway, waar ik vakantie vierde was het één en al Bonte Kraaien wat de klok sloeg: in de stad en op het platteland, op de golfbaan en langs het strand, tijdens het canyoning in de bergen, bij de antiek Grieks-Romeinse opgravingen, en zelfs boven de lauwwarme zee waar ik vrijwel elke middag een genoeglijk uurtje met een kleine catamaran zeilde. Opvallende afwezigen waren overigens de meeuwen; misschien omdat de zee hier al geheel is leeggevist.... De golfbanen daar zijn trouwens wel oases van groen en water en soms venijnig stekende insecten waar weer veel vogels (naast de genoemde Bonte Kraaien, onder meer Wielewalen, Koereigers en veel Gele Kwikstaarten (mooi getekend en een stuk donkerder dan 'onze' gele kwikken)) uit het kurkdrome omliggende land hun toevlucht zoeken. Gelukkig - ondanks de hitte - geen (bos)branden!

FOTO: OSCAR BALM

Bonte en Zwarte Kraai zie je zelden samen

Wèl een groot blusvliegtuig boven een uitslaand brandje bij onze eigen Vogelwerkgroep....

Zoals bekend, is tijdens de Algemene Ledenvergadering (ALV) van 26 maart 2024 het mooie idee en plan 'gepitch't' en goedgekeurd (inclusief de financiële reservering daarvoor) om als Vogelwerkgroep Amsterdam (samen met enkele andere partners) een Vogelfestival te organiseren in het kader van de festiviteiten rond Amsterdam 750 jaar in 2025. In de afgelopen maanden zag helaas de ene na de andere van de oorspronkelijke initiatiefnemers zich genoodzaakt om zich vanwege persoonlijke redenen terug te trekken uit de organisatie. Dit alles culmineerde medio augustus in een urgent telefoontje naar ondergetekende - aan de vooravond van mijn vertrek naar het hierboven kort beschreven Bonte Kraaien-land - met het vervelende bericht dat het Vogelfestival opeens helemaal geen 'trekkers' meer had. En dat terwijl ongeveer twee

weken later - uiterlijk op 2 september 2024 – het projectplan en de subsidieaanvraag bij de gemeente Amsterdam moesten worden ingediend. Er lag wel al een opzet voor een projectplan en een concept-subsidieaanvraag, en ook waren er al diverse concrete ideeën voor leuke activiteiten en goede sprekers min of meer uitgewerkt en op papier gezet, maar er moest nog een hoop werk gebeuren om de documentatie gereed te maken voor tijdige indiening bij de gemeente. Ik zal niet ontkennen dat dit belletje toch wel aanleiding gaf tot enige ergernis en stress. Typisch, dat dit weer moet gebeuren tijdens de altijd rustige (toch?) zomermaanden terwijl mensen weg zijn met vakantie of anderszins minder goed bereikbaar (willen) zijn! Wat nu? De stekker er dan maar uit trekken? Leuk idee hoor, maar geen ‘handjes’ ... jammer, maar helaas? Of onderzoeken of misschien toch een overdracht of ‘doorstart’ viel te realiseren? Maar ja, de organisatie en het management van een project als dit is onder normale omstandigheden al een enorme klus, en wie heeft er nu tijd en zin om dit tijdens zijn of haar (zomer) vakantie op te pakken - nota bene - onder druk van een rap naderende ‘deadline’? Het leest nu als een spannend jongensboek, maar ik herinner mij goed dat toen wel ongerustheid over de haalbaarheid van de plannen naar boven borrelde...

Toevallig herlas ik in diezelfde periode de bestseller “Too big too fail” van de Amerikaanse New York Times journalist Andrew Ross Sorkin over de gigantische reddingsactie die door de Amerikaanse overheid, toezichhouders en collega-banken op poten werd gezet ten tijde van de financiële crisis in 2008 om het Amerikaanse en zelfs het wereldwijde financiële systeem in

de lucht te houden na de val van de grote Amerikaanse zakenbank Lehman Brothers. Ook die kwam volkomen onverwacht en ongelegen, ook al waren er - with the benefit of hindsight - wellicht al de nodige voortekenen in de markt waar te nemen. Vakanties van de belangrijkste spelers moesten worden geannuleerd of afgebroken, verloven werden ingetrokken en het was alle hens aan dek om de dreigende deconfiture van het financiële systeem het hoofd te bieden.

Nou wil ik ons Vogelfestival niet vergelijken met Wall Street, maar, jee, wat een mooie club zijn wij toch! Want na enkele bel-, mail- en overleggrondjes met en tussen bestuur, Commissie Communicatie (ComCom), de oorspronkelijke initiatiefnemers en onze externe partners bij dit project, vormde zich een nieuw kernteam (‘tijdelijke overleggroep’) van enkele zeer betrokken leden die de schouders er onder hebben gezet en met een uitieme gezamenlijke krachtsinspanning het voor elkaar hebben gekregen een doorstart van het Vogelfestival te realiseren. Een zeer groot woord van dank en grote complimenten aan Marij, Tycho, Piet, Friedie, Peter en Ewout die onder hoge tijdsdruk de bestaande concept-plannen (en de financiering daarvan) tegen het licht hebben gehouden en het projectplan en subsidieaanvraag voor het - in opzet enigszins aangepaste en afgeslankte - Vogelfestival hebben herschreven en tijdig hebben ingediend. Het is nu even afwachten of de subsidieaanvraag wordt gehonoreerd, maar indrukwekkend en inspirerend wat jullie tot stand hebben gebracht! Het brandje is geblust, de rust is weer-gekeerd, en hier vooral veel jonge Zwarte Kraaien met kale nekken in het groene gras!